

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

UN CAS.

Lo Doctor Estruch es un metje molt afamat de Barcelona. Pót ser que ningú de vostés lo coneixerá; pero aixó no quita de que tinga sa reputació molt ben sentada, moltes visites y molts quartos.

Al mateix temps, es aficionat á la música, de modo que may deixa de assistir al teatro quan fan ópera nova, y pren silló, porque pót y vol y tèn per ferho. Així, no tèn res d'estrany que lo divéndres passat anés al Liceo á véurer *D. Giovanni*, ahont méntres se entusiasma per lo geni de *Mozart*, considerava entre sí que lo que se representava no podia de cap de las maneres haver succehit, pues no és possible que la pedra marbre, cos inanimat, puguia posarse en moviment; ni menos se concibeix que las ánimas (que ell dupte si n'hi ha) se passeigin per aquets mòns ó que los cossos abandonen sos sepulcres.

—¡Bah! ¡bah! murmurava tot tornantsen, ja bastant lart, cap á casa, mentidas y bojerías d'aquesta gent de cap vuit que 's diuhen poetas. May so vist que s'aixequés cap de aquells del Corralet, ni de altres que jo sè.... ¡Pobres de nosaltres si los morts tornessen, no 'ns en sentiriam pocas!...

Y ab aquestas reflexions, arriat ja á sa porta, la obrí, encengué un misto pera pujar la escaleta (cosa que no feya may) entrá en son quarto, lo tancá y barrá y després de ha-

berse despullat y de mirar, contra sa costum, sota 'l lit, s'hi ficá, estirantse ab delicia entre los llansols. Fèu un badall, bufá lo llum y se adormí.

Encara no havia aclucat los ulls, quan los hi fèu tornar á obrir un airet, com si hagués deixat la finestra sense tancar. Se incorporá vivament, temerós d'un refredat, y ¡oh, maravilla! ¿Qué dirian que va véurer? Per mes que barrinen m'hi jugo un peix que no hi atinarán.

Los dos armaris ab llibres que adornavan las parets del seu estudi se havian allargat y desarrollat; convertintse ab uniformes fileras de ninxos y los lletreros de las obras de Hipócrates y de Hanneman se destacavan ab funerals epitafis sobre llosas de marbres ó ferro colat. La taula-escriptori mudada en panteon ostentava, en compte dels llibres desparamats y dels estutxos, instruments de torment y de martiri, copas de llágrimas, plats de fel y de suhor per ahont suravan cors destrossats; y sobre tot descollava lo cap de mort, símbol de ciencia ó de arrepentiment, ab sos tres forats inflamats, tal com una olla que haguessin preparat los xicots pera dar espant.

Lo sofá, ahont tants pacients havian passat la pena negra, semejava un potro inquisitorial é hi apareixia lligada ab grillets de ferro una calavera; las cadias de negre encerat, figuravan petitas tombas sens inscripció, de vius que foren y passaren sense deixar recort, y fins las sabatas de simolsa, ab que se abrigan los peus en las nits fredas de ivern havian cedit lo puesto á las humils creus de pi pintat de la fossa

comuna que imperfectament senyalan al pobre lo lloch ahont reposan sos majors.

Lo desmay, sens dar sombra, indicava ab sas caigudas brancas lo puesto reservat á la materia; lo xipré pujava decreixent á lo alt, mostrantne sa carrera á l'esperit y 'l carrer llarch, indefinit, interminable, se confonia en la oscuritat com lo porvenir. Per sobre de tot un cel de color neutre que aixís llansava los apacibles raigs d'una posta de sol com la negror terrible de la nuvolada que precedeix á la tempestat, y la terra, no existia; formávala un llach inmóvil d'aygua fétida, sens boras ni fondo, de lo que s'hi desprenian vapors fosfórichs.

Lo Doctor contemplava ab terror tal espectacle, quan lo distraqué de son ensopiment un sonido, millor dirém soroll, que al de uns forts escallots se assemejava, barrejat ab la monótona salmodia de las absoltas. Lo soroll aná acostantse y augmentant y ab ell s'aproximaren fentse visibles multitud de fantasmas en professó interminable, de desigual estatura, embolicadas ab cobrallits blanchs, que en son estrem se perdian de vista.

Sas caras cadavéricas denotavan lo sufriment y lo dolor, mes no resignat, sino iracundo y ansiós de venjansa. En sas mans de calavera aguantavan útils é instruments de cirujía de asquerosa vista, bisturins, estisoras, llancetas, redomas, glóbulos, ayguas y xeringas. Avansaren com al atac contra lo doctor y d'ell s'apoderaren y comensaren á posarli ventosas, cauteris y vendatxes, li feren tragar píldoras, lo purgaren per alt y per

baix, li arrencaren caixals, li tallaren mem-
bres, y fins joh crueltat! feren que li entrés de
repent una fam que lo alsava y li negaren lo
aliment.

Lo bon senyor no sabia com desfersen y
patia lo que no 's pót dir, suava com un car-
reter y patia com un condemnat.

Conseguí per un moment lliurarse de aque-
llas mans de butxí, y dant un salt del llit á
terra, apretá á córrer; mes detrás d' ell la
emprengueren las fantasmas, com gos tras
una llebre, cridant: *¡agafeulo! ¡agafeulo!* Lo
pobret corria com un llamp, buscant un lloch
de refugi.

Distingí á lo lluny un edifici entre palau é
iglesia, y respirá pensant que podria acullirse
á sagrat. Corregué mes y mes cap allí, exitat
per los crits dels seus perseguidors, que casi
lo destalonavan; mes joh fatalitat! al arribar
al palau, mitj mort de cansament, la porta
estava tancada. Al mateix temps un municipi-
pal dels morts (que van vestits com lo que
guarda la porta del cementiri y havia acudit
als crits) lo subjectá per la borleta del dormi-
dor y li digué á forta veu: *¡seguixi!* Lo
Doctor aturallat mirá per última vegada la
inhospitalaria porta del palau, y llegint horro-
ritsats en ella la paraula *Remordiment* cai-
gué desmayat y mitj mort en terra.

En aquet estat, que li impedia fer cap mo-
viment, mes, no véurer y óurer, lo agafaren
las fantasmas y lo ficaren en una caixa, dei-
xant caurer la tapa. Lo presoner podia apenas
respirar; se ofegava.

Tres cops dats sobre la fusta resonaren en
son cor y li indicaren que lo clavavan per sem-
pre mes. Li torná lo moviment y feu esforços
tant desesperats com infructuosos pera, lliu-
rarse.

Tres cops mes li feren pérdrer la última es-
peransa. Li torná entre mil fatichs la veu, cri-
dá *¡socorro!* y.... se despertá.

—Miris, digué la criada entrant ab tot res-
pecte, vénen ab recado de D. Pau del carrer
den Cuch, que la seva senyora va de part, si
vol fer lo favor de arribarshi.

L'ONCLE.

UNA TOMBA.

Jo hos diré en aquesta tomba
Lo que vol significarse.
Una dona rica y vella
Tota soleta hi descansa,
Que dos nebots li portaren
Ab la tristesa á la cara.
Mòlt lletja, mori soltera
Ab ganas de ser casada.
Lo *marbre blanch* vos indica
La blancura de sas canas;
Lo *xipré* vol expressar
Que no era picada d' arnas,
Sino que era la verola
Lo que l' havia picada;
Lo *desmay*, vol dir, desmay

Que á ella sempre li agafavan
Quan ja passava dels trenta,
Per ferse la delicada;
Las *flors*, volen dir las flors
Que cap jove li tirava.
Volen dir las *E. P. D.*
ENRAHONAVA PER D. (*cinquanta.*)
UN SEPULTURER.

Lo carrer de Fernando, lo passeig ahont las
vespradas d' ivern hi van las nenas per cassar
y los jóvens per gosar de bonas vistas y mi-
llors miradas, cada dia aumenta en luxo de
botigas.

L' acreditada *confiteria* de 'n Massana ha
decretat l' *ensaxe* y l' ha portat á cap d' una
manera digna.

Allí no 'n vulguian mes de pastas y confi-
turas de tota mena, capsas de totes formas,
per tots los gustos y capritxos, licors delicats,
formatjes y llagonissas.

Qualsevol que 's vulguia casar, ó tingua de
batejar, no tén mes que anarsen allá y.... Pero
lo millor será que hi envihi per lo que se l'
hi ofereixia, perque allí no sabia qué triar
de tant que hi veuria.

Además del bon gust ab que está arreglada
la confiteria, hi ha esposada una obra per la
que nosaltres, que som catalans ab tots los
ets y uts, no podém menos de felicitar al se-
nyor Massana y á quants hi han pres part en
la direcció y confecció, que tots son fills de
Catalunya.

Nos referim al *Fivaller jurant al Consell*
de Cent que defendrá los drets y llibertats del
poble devant de D. Fernando I de Aragó.

Lo quadro está ben disposat, las figuras ben
acabadas y propiament vestidas. En una pa-
raula: es lo millor que hem vist en lo seu gé-
nero. Vágintho á véurer, que 'ls hi agrada-
rá mòlt.

Que per mòlts anys lo senyor Massana con-
tinua despatxant panallets y confitures de
la manera que ho fa.

Lo divendres passat un metje mòlt burro
va á trobar al senyor Roch y li digué:

—Senyor Roch, ¿ahont para 'l seu amich
Gabriel?

—¿Ahónt vol que pari? contestá; al cemen-
tiri.

—Ell va voler cambiar de metje, y jo li
vaig dir: vosté 'm deixa, y un altre 'l matará
mes aviat. ¡Bè que no podia allargar massa!

—¡Cá, si no tén res! ¡Está bo com may! Es
á passeig al cementiri.

—¡Tè rahó que avuy es lo dia dels Morts!

—¿De ahónt vé?
—Vinch de véurer la meva propietat.
—¡Ola! ¿Vosté propietari, y fins avuy no
m' ho havia dit?

—Sí, senyor: finch un ninxo.

UNA CARBASSA AL CEMENTIRI.

A LA QUE ME LA DONÁ.

Me vas dar carbassa forta
Passejantnos pel Camp sant,
Y vaig compéndre al instant
Que erats una mosca morta.
Sentintme xascos tant forts
No sapiguí lo que dirhi;
Eram dintre 'l cementiri
Y quedé mort entre 'ls morts.
Tant mort, que si entre arbre y arbre
Posarme allavors volia,
La gent tota allí 'm prenia
Per una estatua de marbre.
¡Tu encara ho prens á alabansa!
¡Encara tu hi posas greix!
¡Al cementiri mateix
Vaig enterrar ma esperansa!
¡Ja sè, ja, que vas dient
Que vas triá 'l lloch millor
Pera dir al meu amor:
Requiescat in pace. Amen!

LO CARBASSEJAT.

Lo dimecres varem anar á véurer lo «Don
Giovanni» al Liceo, y á la veritat tot ab tot
nos va semblar una mica magret.

En Vialletti, en Bocolini, en Petit y la Pascal
varen surtintsen molt bè, pero 'ls altres y la
alegoria final que s' havia anunciat ab *lombo*,
no varen satisfer del tot.

Tal vegada depengué aixó del *corra-cuita*
ab que 's posá en escena y en las funcions
successivas millorarà la ecsecució.

Veurem.

—¿Li varen agradar los panallets, lo dia
de Tots Sants, senyora Rosa?

—Sí, senyora, pero 'm varen comensar á
incomodar los grossos.

—¿Cóm vols dir, los panallets grossos?

—Vull dir los *panellons*.

—Ja li sè un remey segur.

—Diguimel.

—Passat l' ivern li diré, que ara no fa
efecte.

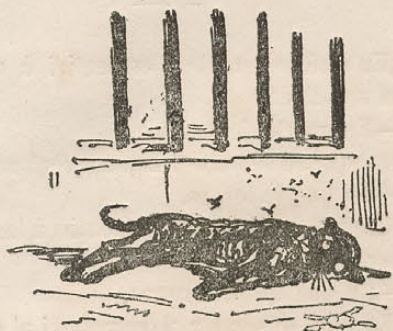
EPÍGRAMAS.

—Aneu alerta ¿sentiu?
Que la bossa algú no estiri,
Que pels *Morts*, al cementiri
Se tén de fer lo cap viu.

—A en Batista ¡pobre jove!
Al clot lo portan demá.
—¿Al Clot? jo hi he anat avuy.
—Vull dir que 'l van á enterrar.

EPITAFIS IL·LUSTRATS (PER T. PADRÓ.)

Al Gat dels frares.

Modest, insignificant,
De pretensions molt petites,
Los que van saber sa mort,
Se adonaren de sa vida.

Al Embustero.

Nasqué de no sè quants pares;
Didas, va tenirne dos,
Pero per falta de llet
No va passar del bressol.

A Sancho Panza.

Ab molts fueros va venir
Y de sí massa pagat,
Aquest petitet sepulcre
Va costarli á n' ell, mil rals.

Al Bertoldo.

Va criticar ab rahó
Un drama: s' ho mereixia,
Y anunciá sa malaltia
«La campana de la Unió.»

A la Charanga.

¶ Lo qui t'è gep, no se 'l veu,
Y ell demostrá tant aixó,
Que als jugadors atacava
Y ell usava 'ls pitjors jochs.

A un Tros de Paper.

Lo recort de sa vida encara dura.
Sempre alegre, trempat y fent xibarrí,
A l' hora menys pensada... ¡al altre barri!
Ell mateix se cavá la sepultura.

Al Telégrafo.

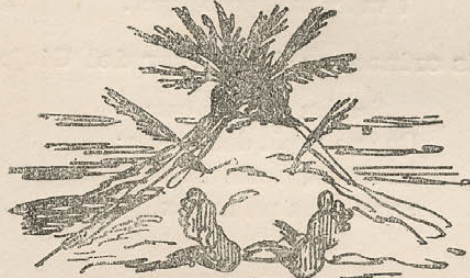
Vingué la mort ab sa dalla
Y li va segar lo pal;
La tomba d' aquet diari
Se trova en lo principat.

Al Comers de Barcelona.

Lo Comers de Barcelona
No va poder fer comers,
Y va pérdrer l' existencia
Tot buscant lo tant per cent.

Al Sigle XIX.

De molts que escriurehi devian
Citava tota una colla
De noms, que fama tenian,
Pero 'ls dels noms no escribian.
Y 'ls noms, no engreixan cap olla.

A la il·luminació pública.

¡Alerta 'l que aquí camina!
Lo llum públich aquí es.
Palpeu, que no s' hi veu res
Perque ell mateix s' il·lumina.

Al Estiu.

Sobre un munt de fullas secas,
Alas de mosca y mosquit,
Hi ha un ventall y un jipi-japa:
Aquí descansa l' Estiu.

A una nina.

Los reys l' havian portada;
La fèu trossos una noya.
¡¡Pobreta!! Los Jochs florals
La tènem sempre á la boca.

Al Paper de Estrassa.

No sempre llógich, al menos
Ab son nom fòu conseqüent,
Se deya *Paper de Estrassa*
Y va fer mòlt poch paper.

Als orinadors del carrer del Ginjol.

Servian per una cosa
Que no 's pòt donar á fer;
Sa tomba, frente 'l Correo,
Serveix ara pel mateix.

Los teatros de aquesta ciutat, varen gastar
mes de lo que debian, lo dia dels Morts.
Ne tenian prou ab un cartell pels cantons y
un anunci als diaris, que digués: TEATROS DE
BARCELONA—*Don Juan Tenorio*.

Lo diumenge passat varen posar una nota
en los cartells del Liceo, en la que 's venia á
dir que 'l senyor Vianesi, entre altrs varia-
cions en la *Marta*, treuria la pandereta de la
sinfonia per compláurer al públich, faltant á
lo que demana l' autor de l' ópera.

Sápiga 'l senyor Vianesi que no 'ns tè de
fer combregar ab molas de molí, que ja sabem
que l' autor de la *Marta*, en aquell punt de-
mana *tamboril y ferrets* ó *bè triángul*, que es
igual.

ENDEVINALLA.

La sol-lució de la Endevinalla se donará en
próxim número.

Modo per pesar lo fum de un cigarro.—Se
pren un cigarro; se pesa; se fuma guardant to-
ta la cendra; aquesta se pesa després; y la dife-
rencia de pes entre la cendra y 'l cigarro, es
lo pes del fum.

* *

La «Gaceta universal» ha publicat un *al-
manach* de *momium* pels subscriptors y per un
raletals que no ho són, que tè nada menos
que 38 pàginas á dugas columnas la major
part. Ab los seus articles, poesias, epigramas
y demés, s' hi pot passar un llarch rato mòlt
distret.

Entre ells figura y 'l recomenem un article
«Un grito de alerta á los industriales de Es-
paña» en el que demostra los resultats que
reportan los espanyols que concorren á las
exposicions estrangeras.

* *

—¿Vol dir que tot aquet senyorío, ab tant
luxu, va á véurer los morts, papá? pregunta-
va un noy lo dia dels Morts.

—Jo 't diré, noy, contestá l' interrogat,
aquet senyorío va á que 'ls vius lo vegia.

* *

—Senyor Batista: ¿qué li va semblar del
«Don Juan Tenorio» del Romea?

—Home, que no hi ha res que dir, perque
per poch que se 'n digués, fòra massa. ¿Y vos-
té, qué 'm diu del de 'l Principal?

—Segons diu vosté del Romea, si me em-
brutas t' enmascaro.

* *

—Si vol venir á casa á dinar tenim escude-
lla com un cel, valenta olla y graciós platillo.

La escudella com un cel, era escudella d' es-
trelletas; la valenta olla, era que no tenia res
de gallina; y 'l graciós platillo era un gui-
sat d' arengadas mòlt saladas.

GEROGLIFICH.

La sol-lució del Geroglifich se donará en lo
próxim número.

SÍMILS DEL CEMENTIRI.

¿En qué se sembla 'l cementiri á una que
fa la sensible?

—En que tè desmays.

¿En qué se sembla 'l cementiri al nas?

—En que tè fossas.

¿En qué se sembla 'l cementiri á las mone-
nedas antigas?

—En que hi ha coronas.

¿En qué se sembla 'l cementiri al comers?

—En que tè caixas.

¿En qué se sembla 'l cementiri á la provin-
cia de Barcelona?

—En que hi ha 'l clot.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Viu-do—II. Sol-ter.

Sol-lució al geroglifich.

Guardat d' aygua que no corra y de gat que
no miola.

XARADETAS.

I.

Hu y tres usa 'l cassador;
Un deu fals *dos y tercera*;
Dos y hu, prenda de roba.
Lo tot abunda en América.

II.

Lo primer fa 'l que passeja,
Y lo segon també ho fa,
Si vas aná al cementiri
Lo meu tot vares trobar.

REFRA IL·LUSTRAT.

La sol-lució del Refrá il·lustrat se donará
en lo próxim número.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1866.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companyia,
Passatge de Escudellers, número 4.